

เกริ่นกล่าวเล่าความ

ยี่สิบปีก่อน ณ แคว้นเฟิงไหล

"โฉมงามกาลกิณี... เป็นกาลกิณีจริง ๆ"

เสียงแหบพร่าแต่หนักแน่นทรงพลังดังขึ้นอย่างเนิบช้าในห้องพระโรงอันกว้างขวางฟังดูวังเวงน่าสะพรึงกลัว ปลายนิ้วผอมเกร็งของราชครูจ่างซุนจรดตรงหน้าผากของทารกหญิงที่พันห่อด้วยแพรต่วนสีเหลืองทอง ดวงตาเล็กยาวแฝงแววเจี๊ยบแหลมล้ำลึกคล้ายกับเสียดายอย่างที่สุด

ในกาลหน้าองค์หญิงน้อยแห่งเฟิงไหลจักมีพระสิริโฉมงาม ฉวีผ่องดังบุษยามะ เป็นที่หมายปองของทั่วแคว้นเขตคาม ทว่า...น่าเสียดาย! น่าเสียดาย!

"ท่านราชครู..."

จักรพรรดิแห่งแคว้นเฟิงไหลพระพักตร์แปรเปลี่ยนไป พระเนตรซึ่งทอดมองทารกน้อยในห่อผ้าด้วยความปีติยินดีเมื่อครั้งที่ทารกแรกประสูติกาล

พิชิตใจของคนหญิงจำแลง

บัดนี้เหมือนถูกสาตด้วยน้ำแข็ง

พระองค์ขึ้นครองราชย์เมื่อพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา ตลอดระยะเวลาสามสิบปียังไม่ทรงมีโอรสธิดา ทรงรอคอยพระธิดาองค์เดียวองค์น้อยอย่างล้ำบากยากเย็น แต่ราชครูกลับ...

ราชครูจางซุนหยั่งรู้ดินฟ้า ดำรงตำแหน่งพระราชครูบุโรหิตมาตั้งแต่มัยจักรพรรดิกาลก่อน เส้นผมสีดอกเลาทั่วทั้งศีรษะ ผ่านพันวัยขรมา นานเนิ่น แต่ถึงแม้อายุจะแก่เฒ่าก็กลับล่องรู้ข้อปริศนาทั้งหมดทั้งมวล ราชครูจางซุนเปี่ยมด้วยความสามารถอันยิ่งใหญ่ ได้รับความเคารพนับถือจากผู้คนมากมายเสมอมา คำพยากรณ์ที่เอ่ยออกมาล้วนเป็นจริงดังว่า ดังเช่นเหตุภัยตักแตนครั้งใหญ่เมื่อสามปีก่อน หากไม่ได้ราชครูจางซุนบอกเตือนให้กักตุนพืชพันธุ์ธัญญาหารไว้ล่วงหน้า ประชาชนชาวแคว้นเฟิงไหลคงยากจะรอดพ้นจากหูกุภิกขภัยนั้นได้

และด้วยเพราะทุกอย่างล้วนเป็นจริงดังคำทำนายของราชครูจางซุน องค์จักรพรรดิจึงทรงตื่นตระหนกเช่นนี้

"ฝ่าบาททรงประสงค์จะอำรงองค์หญิงน้อยไว้หรือไม่พระเจ้าคะ"
ราชครูจางซุนหันมากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งไม่สะทกสะท้าน

"แน่นอน"

ทั้งที่อากาศสดชื่นเย็นสบาย แต่จักรพรรดิกลับทรงหลังพระเสโท พระองค์ทรงคุมพระกระแสนเสียง สบดวงตาดำเข้มคู่นั้นของชายชรา

นี่คือร่ายทายาทเพียงคนเดียวของพระองค์ ไม่ว่าจะต้องแลกกับสิ่งใด พระองค์ก็จะรักษานางไว้ให้จงได้

ห้องพระโรงสงัดนิ่ง เจียบเสียบจนองค์จักรพรรดิยังอาจได้ยินเสียงลม

หายใจของพระองค์เอง บรรรยากาศอันเคร่งเครียดนี้จึงนี้โอบริดรายล้อม
พระองค์ให้อึดอัด

"ควรมิควรแล้วแต่จะทรงโปรด หากกระท่อมมต้องทูลตามตรง"
เปลวเทียนสั้นไหว โบหน้าซีดขราของราชครูจ่างซุนดูมืดมัวไม่ส่องใส "แม้ว่า
องค์หญิงจะนำพารัภัยร้ายทำลายพระชนม์และนำหายนะสู่แคว้นเฟิงไถล
ฝ่าบาทก็จจะยังทรงธำรงพระธิดาไว้หรือพระเจ้าค่ะ"

ภัยร้ายทำลายชนม์ หายนะล่มบ้านเมือง!

ที่ท่าของฝ่าบาทเปลี่ยนไปในทันที พระองค์ไม่อาจรักษาอาการนี้สงบ
ดังเดิมได้ พระชนงขมวดมุ่น พระหัตถ์กำหมัดหลวม

"ราชครูจ่างซุน เจ้ารู้หรือไม่ว่ากำลังพูดอะไร"

พระองค์ทรงเป็นถึงจักรพรรดิ จะมีใครทำให้พระองค์ระคายเบื้อง
ยุคลบาทได้ ยิ่งโทษฐานเป็นกาลีบ้านกาลีเมืองอันใหญ่หลวงเพียงนี้ จะโยน
ให้พระธิดาตัวน้อยที่เฟิงประสูติได้เพียงสามวันได้อย่างไรกัน

แบบนี้ไม่เป็นการหวาดระแวงไปหน่อยหรือ!

"ทูลฝ่าบาท ความรู้สึกของกระท่อมไม่เคยชัดเจนเช่นนี้มาก่อน"
ราชครูจ่างซุนไม่ได้มีสีหน้าหวาดเกรงในพระราชอำนาจ ยังคงกล่าวด้วย
น้ำเสียงเรียบสงบต่อไป "กระท่อมเพียงแต่นำความกราบทูลถึงผลที่จะเกิด
ขึ้นในภายหน้าเท่านั้นพระเจ้าค่ะ"

เหงื่อหนาวหยดหนึ่งไหลผ่านสันหลังไปอย่างช้า ๆ จักรพรรดิจ้องลึก
เข้าไปในดวงหน้าอันเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่นของราชครูจ่างซุน อารมณ์ความ
รู้สึกนับหมื่นพันโถมเข้ามาในเวลาเพียงชั่วครู่

พระองค์ยอมมีสิทธิ์ตรัส "บังอาจ" และรับสั่งให้ลากตัวราชครูจ่างซุน

พิชิตใจของต้นหงษ์จำแลง

ออกไปตัดหัวที่หน้าประตูเพื่อตัดความรำคาญใจได้ทุกเมื่อ แต่ก็ไม่ทรงทำ
เช่นนั้น เพียงแต่พยายามเก็บกลิ่นความรู้สึกให้สงบเยือกเย็นลง

ราชครูจ่างซุนคงจะไม่พูดจาเรื่อยเปื่อย ที่เขาพูดออกมาเช่นนี้ย่อมต้อง
เห็นสิ่งใดล่วงหน้าแล้ว...

ภ้ยร้ายทำลายชนม์ หายนะลมบ้านเมือง ถ้อยความไม่ก็คำแต่กลับ
สิ้นสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่ในพระเศียรขององค์จักรพรรดิ

"ความหมายของท่านราชครูคือ...นาง..."

เสียงของฝ่าบาทหยุดชะงัก แว่วพระเนตรทอดไปสู่ใบหน้าสีชมพูของ
ทารกหญิงตัวน้อยผู้กำลังหลับฝันหวาน ในใจบีบแน่นเจ็บจุก

พระองค์ยังไม่ทันจะพระราชทานนามให้นางเลย ผู้เป็นบิดาเช่น
พระองค์กลับต้องมาเห็นอนาคตอันลำบากแสนเข็ญของนางเสียก่อนแล้ว

"นางจะนำหายนะมาสู่แคว้นเฟิงไทลเช่นนั้นหรือ"

ประโยคนี้ช่างเอื่อยยากเสียนี้กระไร องค์จักรพรรดิดำเนินกลับไปประทับ
อยู่เหนืออาสน์มั่งกรคล้ายดังทรงเห็น้อยล้ำเหลือทน พระพักตร์งามเข้ม
ไม่เห็นเค้าแห่งความยินดีเมื่อครู่

"พระเจ้าคะ" ราชครูจ่างซุนค้อมศีรษะ

"จะว่าไป ท่านราชครูก็ช่วยงานราชการเรามาสามสิบปีแล้ว ไม่เคย
เห็นท่านผิดพลาด"

"เกล้ากระหม่อมมีอาจให้เกิดข้อผิดพลาดได้พระเจ้าคะ"

ใช่แล้ว! ราชครูจ่างซุนผู้เล่าลือว่าเป็นเทพจุติมาจะทำนายผิดได้
อย่างไร แต่ทว่านี่เป็นธิดาองค์เดียวของฝ่าบาทนะ

"เจ้าคิดว่าเราควรทำเช่นไร" ฝ่าบาทยกกรซิ่นกุมขมับถามด้วยความ

เจ็บปวด "นางางไปทิ้ง หรือว่ามานางทิ้ง"

ทั้งที่เป็นรัชทายาทที่พระองค์รอคอยมาแสนนาน แต่เหตุใดสวรรค์จึงได้เล่นตลกกับพระองค์เช่นนี้ ทั้งที่พระองค์ทรงเป็นจักรพรรดิผู้ใส่ใจประชาราษฎร์ ทุ่มเทให้บ้านเมืองมาตลอด แต่กลับ...

"ฝ่าบาทอย่าเพิ่งทรงวิตกไป บางทีเรื่องราวอาจกลับร้ายกลายเป็นดีก็ได้พระเจ้าค่ะ"

ความเศร้าซึมขององค์จักรพรรดิล้วนอยู่ในสายตาของราชครูจางซุนทั้งสิ้น เขาจึงทอดถอนใจโดยไร้เสียงออกมา

เขาเคยทำนายไว้นานแล้วว่านอกจากองค์หญิงพระองค์นี้แล้ว ฝ่าบาทก็จะไม่สามารถมีผู้สืบทอดราชสกุลได้อีก หากต้องสละเลือดเนื้อเชื้อไขของตนไป เขาเองก็พูดไม่ออก แต่ก็มีคำกล่าวที่ว่า 'มนุษย์จะต้องเอาชนะสวรรค์มิใช่หรือ เพื่อฝ่าบาท เขายอมที่จะเดิมพันดูสักครั้ง แต่การเดิมพันในครั้งนี้อีกก็ไม่กล้าจะรับรองผลที่จะได้รับนัก!

"กลับร้ายกลายเป็นดี" แว่วพระเนตรที่หมองหม่นในที่สุดก็กลับมีแววสดใส

"ใช่แล้วพระเจ้าค่ะ กลับร้ายกลายเป็นดี"

ราชครูจางซุนก้มหน้า ไม่กล้ายืนยันว่าที่ตัวเองทำเช่นนั้นนั้นถูกหรือผิด และมนุษยธรรมของเขานั้นจะยังผลลัพธ์ที่สุดจะคาดคิดอะไรให้เกิดแก่แคว้นเฟิงไหล

"ท่านราชครูโปรดรีบบอกมาเถิด!" เมื่อคิดได้ว่ายังพอมีหนทางอื่น จักรพรรดิก็ทรงยินดีด้วยยังมีหวัง

"ความอัปมงคลทั้งหลายล้วนเกิดเพราะความงามขององค์หญิง หากถวายการเลี้ยงดูให้องค์หญิงเติบโตเฉกเช่นบุรุษเพศ" ราชครูจางซุนอีกอึก

พิชิตใจของคนสิงจําแลง

"บางที..."

บางทีอะไรนั้นแม้แต่เขาเองก็บอกไม่ได้ แต่เขาก็คิดออกเพียงวิธีนี้เท่านั้น

ราชครูจางซุนหลูตามองอุ้งมือของตัวเองคล้ายกับสายหน้าอยู่ในที่นี้เป็นครั้งแรกที่เขาจะกระทำการฝ่าฝืนฟ้าชะตาลีขีด!

7

แคว้นเปี้ยหยวนแดนดินกว้างใหญ่ไพศาลอุดมทรัพย์สมบูรณ์ชน
 การทหารแข็งแรงแรงบ้านเมืองเจริญรุ่งเรือง ระยะเวลาสั้นๆ เพียงแค่สิบปี
 ก็สามารถมีอำนาจเกรียงไกรนำเกรงขาม แคว้นเล็กแคว้นน้อยที่อยู่รายล้อม
 ทั้งฝั่งไหล เจาเจวียน และอวี๋เหิง ต่างก็สวามิภักดิ์ยอมส่งเครื่องบรรณาการ
 มาให้ แต่ก็ยากที่จะบรรเทาความทะยานอยากที่แคว้นเปี้ยหยวนต้องการจะ
 ผนวกกลืนดินแดนไว้เองทั้งหมด

บัดนี้จักรพรรดิเปี้ยหยวนพระชนมายุมากแล้ว มีพระประสงค์ให้
 องค์รัชทายาทสืบทอดบัลลังก์ และทรงเลือกบุคคลที่ตรงพระราชหฤทัยที่
 สุดไว้ ซึ่งได้แก่องค์ชายใหญ่หลงอินและองค์ชายสิบสามเหยียนซื่อ ส่วน
 ไพร่พลในราชสำนักเปี้ยหยวนก็ได้แบ่งเป็นสองฝักสองฝ่าย ต่างฝ่ายต่าง
 เลื่อนนายของตนและประชันขันแข่งกันอยู่ในที่

• พืชใจของตนถึงจำแลง

แรกฟ้าสาง อาษาไนยสีนิลหลายตัวห้อยตะปิ้งอยู่บนถนนใหญ่จนฝุ่นฟุ้ง
อวลตลบ ชายผู้นำหน้าสวมเสื้อคลุมไหล่สีดำสนิท ดูคล้ายดั่งเส้นผมดำป้อย
สยายปลิวคลั่งกลางสายลม คิ้วตรงแน่ว หางคิ้วชี้ยาวดุจกระบี่ ดวงตาหงส์
เข็ดงามผิดสามัญ ดวงหน้างามล้ำดุจสลักเสลาเชิดพระนาง รูปร่างสูงใหญ่
ห้าวหาญแผ่รังสีข่มผู้คนไปทั่วทั้งตัว

นั่นคือรังสีอำมหิตที่ร่ำศึกในทะเลทรายมาหลายปี

"องค์ชายสิบสาม เมืองหลวงอยู่เบื้องหน้าแล้ว อีกประมาณครึ่งค่อน
วันก็จะถึงที่หมายแล้วพระเจ้าค่ะ"

เมื่อความม้าตามาจนทันเขยียเหยียนชื้อ ไปดงอวันก็เอ๋ยขึ้น เสียงของ
เขาฟังดูแล้วเลื่อนลอย คล้ายกับว่าจะปลิวพัดหายไปกับสายลมได้ทุกเมื่อ
เขยียเหยียนชื้อหรือตาเรียวเล็กกลิ้งเล็กน้อย ประกายวาววาบฉายแวบและ
ดับไป "ในที่สุดก็รอจนถึงวันนี้จนได้สินะ"

"ใช่แล้วพระเจ้าค่ะ" ไปดงอวันพยักหน้าหนักแน่น "สิ่งที่ควรคืนให้
แก่องค์ชายสิบสาม บัดนี้ก็จะได้เรียกคืนแล้ว"

วังหลวงอันชั่วร้าย ความสกปรกโสมมภายในนั้นไม่ใช่สิ่งที่คนธรรมดา
สามัญจะจินตนาการได้เลย แม้จะเป็นราชโอรสผู้สูงส่งก็มีครราวที่ต้อง
กล้ำกลืนฝืนทนความอับยศอดสู ดังเช่นที่องค์ชายสิบสามต้องระเห็จออก
ไปอยู่ชายแดนเป็นเวลาหลายปี การได้กลับมาอีกครั้งในวันนี้ไม่ได้ยอมความ
กันได้ง่าย ๆ เลย

ไต่ยีนคำแล้วริมฝีปากบางของเขยียเหยียนชื้อก็เขิดขึ้นฉาบรอยยิ้ม
เย็นเยียบไร้ความปรานี

"วางใจเถอะ เราจะเรียกคืนเป็นเท่าทวี ทั้งสิ่งที่เป็นของเราและสิ่งที่

ติดค้างเรา เราจะไม่ปล่อยไปแม้แต่นิดเดียว"

เขาไม่มีวันลืมตอนที่พระมารดาถูกอัครมเหสีใส่ร้ายป้ายสีจนต้องตรอมใจตายเพราะกลัวกลิ่นความยุติธรรมนั้นได้ ตอนนั้นเขาซึ่งอายุได้เพียงสิบสองปีสาบานไว้ว่าจะเรียกร้องความยุติธรรมกลับคืนมา จบจนวันนี้ถึงเวลาแล้ว ไม่ว่าจะต้องให้เขาแลกกับสิ่งมีค่ายิ่งใหญ่เพียงใด เขาก็จะทำให้หญิงผู้มีความคิดจิตใจชั่วร้ายเช่นอัครมเหสีได้รับสิ่งตอบแทนที่สาสม เพื่อชดเชยให้กับวิญญาณของเสด็จแม่บนสวรรค์

"ฝ่าบาททรงรับสั่งให้ท่านเสด็จกลับเมืองหลวงอย่างกะทันหันเช่นนี้ ดูท่าพระพลานามัยของฝ่าบาทคงจะไม่ไหวแล้วจริงๆ" เสียงของเป็ถองวันฝ่ากระแสดมดังลอยมาเป็นเสียงรางเลือน "ภายในเร็ววันนี้คงมีข้อสรุป"

"อืม"

เขวียเหยียนชื้อขานตอบเพียงเสียงจางๆ สำหรับเขาแล้ว เขาไม่ได้รู้สึกอะไรกับความเป็ความตายขององค์จักรพรรดิมากมายนัก พ่อที่ละทิ้งเขาอย่างไม่ดูดำดูดี เขาควรจะมีความรู้สึกอะไรอย่างนั้นหรือ

เสด็จพ่อผู้เจ้าชู้เป็นนิสัย ในความทรงจำของเขวียเหยียนชื้อ เขาได้พบเสด็จพ่อแทบจะนับครั้งได้ คนที่อยู่ข้างกายเขามาตลอดก็คือพระมารดาที่งดงามและอ่อนโยน หากไม่เพราะหลายปีมานี้เขาออกศึกทำคุณเพื่อแผ่นดิน เชื่อว่าเสด็จพ่อก็คงไม่ได้ใส่พระทัยหรือกว่ายังมีองค์ชายสิบสามคนนี้อยู่ ความรักระหว่างพ่อกับลูกช่างเฉยชานัก นั่นเป็นสิ่งที่เขาเห็นแจ้งมานานแล้ว

"กลับมาเมืองหลวงคราวนี้องค์ชายสิบสามทรงคิดวางแผนมากต่อไปแล้ว หรือยังพระเจ้าคะ"

หยุดไปครู่หนึ่งเป็ถองวันก็ถามขึ้น ลมหนาวในยามฟ้าสางพัดโกรกจน

พิชิตใจของต้นหญิงจำแลง

แก้มข้า

"แน่นอน แผนการทั้งหลายอยู่ในใจเราหมดแล้ว"

"แล้วทางองค์ชายใหญ่..."

"จะพูดอย่างไรเขาก็เป็นพี่ของเรา ขอเพียงเขาไม่ทำเกินไปเราก็จะไม่สร้างความลำบากให้เขาซึ่งๆ หน้าหรอก" เขวียเหยียนชื้อยืมเย็น

องค์ชายใหญ่หลงอันมีใจทะเยอทะยาน มีหรือที่เขาจะดูไม่ออกว่าทรงอยากจะครอบครองบัลลังก์จักรพรรดิเช่นกัน

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ทุกอย่างก็จะดำเนินไปตามแผนเดิม"

"อืม"

"เมื่อกลับถึงเมืองหลวงแล้ว ท่านจะตรงไปเข้าเฝ้าฯ ฝ่าบาทเลยไหม พระเจ้าค่ะ"

"ไม่!" ดวงตาหล่อเข้มซ่อนอารมณ์อย่างซ้าๆ ใบหน้าแข็งกร้าวของเขวียเหยียนชื้ออยากจะมีความอ่อนโยน

"ไม่ได้กลับมาหลายปี เราจะไปเคารพศพของเสด็จแม่ก่อน"

"ทุลกระหม่อม... เอ้อ ไม่ใช่! คุณชาย รอดด้วยสิเจ้าค่ะ ข้าเกือบตามท่านไม่ทันเลยเชียวน" อันจู่จึงกระหืดกระหอบเร่งก้าวยาวๆ เท้าแทบขวิด แก้มชมพูเรื่อถูกแสงแดดยามเที่ยงส่องจนแดงสุก

กลางท้องถนนทอดยาว ผู้คนคลาคล่ำเป็นคลื่นมหาชน สองข้างทางดาษดื่นด้วยแผงร้านขายสินค้าอะไรต่อมิอะไรเต็มไปหมด ทั้งผงดัดแก้มขาดทาปาก ปิ่นมุก เครื่องประดับ ดูละลานตา ที่นั่นคือถนนที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในแคว้นเฟิงไหล สินค้าหลากหลายจากเหนือจรดใต้รวมอยู่อย่าง